

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

SPRONG IN HET HEELAL - SERIE 1: OPERATIE LUNA
DEEL 16: ONTHULLINGEN

Charles Chilton (1917)

uitzending: KRO, zaterdag 28/01/1956

vertaling: P.R.O. Peller (Mr. E. Franquinet)

regie: Léon Povel

rolverdeling:

Jeff Morgan: John de Freese

Jimmy Barnett: Jan Borkus

Steven Mitchell: Jan van Ees

Dr. Matthews: Louis de Bree

de stem: Wam Heskes

De uitvinder Steve Mitchell, Jeff Morgan, Jimmy Barnett en Dr. Matthews zijn na een reis per atoomraket naar de maan op de terugreis door de inwerking van vliegende schotels teruggebracht naar de aarde, maar op een tijdstip dat tienduizenden jaren vóór hun vertrek gelegen is. Op aandrang van een geheimzinnige stem, die hun waarschuwt dat ze in gevaar verkeren, schepen ze zich in op een onbemande vliegende schotel. Deze zal hen naar een plek brengen vanwaar een onderaardse gang hen leidt naar het van een andere planeet afkomstige wezen dat hen in bescherming heeft genomen. Als ze dit wezen te zien krijgen, staan ze versteld van z'n afzichtelijk uiterlijk.

Mitch: Ik zie iets. Daar!

Dr. Matthews: Waar?

Jimmy: Daar.

Mitch: (schrikt) Hemel! (consternatie)

Jimmy: Nee, dat niet! Laten we maken dat we wegkomen!! (holt weg)

Jeff: Jimmy! Jimmy, kom terug! Kom terug, zeg ik je, kom terug!!

Dr. Matthews: Daar gaat de deur weer dicht.

Jeff: Kom terug, Jimmy!

Jimmy: Nee... Nee, Jeff. Ik durf niet! Laten we toch gaan voor er iets vreselijks gebeurt.

Jeff: Mitch, dokter, blijven jullie hier! Ik ga Jimmy halen. (gaat hem achterna)

Dr. Matthews: Ziezo, die deur is tenminste weer dicht.

Mitch: Ja.

Dr. Matthews: Foei, wat een gezicht. Zoiets had ik nooit verwacht.

Mitch: Ik ook niet, maar hij schijnt begrepen te hebben hoe het ons getroffen heeft.

Dr. Matthews: Het leek wel zo'n beest. Hoe heet het ook weer? O ja, een gordeldier, maar een gordeldier dat rechtop loopt, als een mens en dan met zo'n blauwe en rode snuit, als die apen, die... die mandrils. Vreselijk, vreselijk! Hoe bestaat het?

Mitch: Ja, ik... ik moet zeggen dat die verschrikkelijke kleuren me het meest aangegrepen hebben.

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: Ik had er ook geen idee van hoe ie d'r zou uitzien, maar ja, ik had me toch iets meer menselijks voorgesteld, hè. O, daar is Jeff met Jimmy.

Jeff: Kom maar Jim... Zo...

Dr. Matthews: Zeg, Jimmy schijnt wel een hevige shock te hebben gekregen. Hij is toch al zo emotioneel.

Jeff: O, is de deur weer dicht?

Mitch: Ja. Hij scheen te begrijpen dat we van 'm geschrokken zijn en wilde zich daarom blijkbaar zo snel mogelijk weer aan onze blikken onttrekken. Jimmy, vind je 't zo erg?

Jimmy: Ja! En niet zozeer de schrik, maar... - en daar ben ik nou wel overheen - maar zoiets lelijks, dat... Daar kan ik niet tegen.

stem: Toen wij u voor het eerst zagen, hebt gij eenzelfde indruk op ons gemaakt. Ook wij vonden u afschuwelijk om aan te zien, maar nu zijn wij aan u gewoon geraakt.

Jimmy: Maar zo lelijk zijn wij toch niet?

stem: Dat is relatief. Gij ziet dat niet, omdat het voor u normaal is. Trouwens, ik had u gewaarschuwd. Gij hoeft ons niet meer te zien als gij dat niet wenst.

Jimmy: O, dat is prettig, zie je.

Dr. Matthews: Ja, u moet het ons niet kwalijk nemen. Het eh... het was zo heel anders dan wij verwachtten.

stem: Wij begrijpen het volkomen. En nu denk ik dat gij u zult willen verfrissen en gaan rusten.

Jeff: Ja, heel graag.

stem: Volg dan het pad en gij komt bij een andere bouw, dezelfde als deze. De deur is open. Gaat naar binnen en ge zult voedsel en bedden vinden. Wanneer gij uitgerust zijt, zal ik mij weer met u in verbinding stellen.

Jeff: Dank u.

Dr. Matthews: Dank u.

stem: Ik groet u.

Jimmy: Ha, dat ziet er best uit, niet?

Mitch: Ja!

Jimmy: (lachje)

Mitch: Hoe zou het smaken?

Dr. Matthews: Nou, d'r is maar één methode om dat te ontdekken: eten! (ze lachen) O, best, zeg!

Jeff: Ja?

Dr. Matthews: Ja, wel wat zoet. Het smaakt als honing, maar het voelt aan als brood.

Jeff: O...

Dr. Matthews: Nou, laat het jullie smaken, jongens. (ze lachen)

Jimmy: Nou, da's niet zo gek, mm?

Jeff: Nee, lekker.

Jimmy: Zeg, tussen haakjes: zouden dat onze bedden zijn, die eh... die ronde dingen met een kuiltje in 't midden? Hé, waarvoor zou dat dienen?

Jeff: (lachje) Ik denk om te verhinderen dat je d'r uit valt.

Jimmy: (lachje) En geen dekens of ander dek. Raar.

Dr. Matthews: Nou, dat lijkt me ook niet nodig. De temperatuur is hier precies dezelfde als buiten: warm genoeg om zonder dek te slapen.

Mitch: Ja, jullie kunnen vertellen wat je wilt, maar ik kruip d'r in, dek of geen dek. (ze lachen) Zo... Ja...

Jeff: Nou, Mitch, hoe ligt het?

Mitch: Nou, prettig. Ja ja, hoor, niet al te zacht, maar lekker makkelijk, en eh... warm. (geeuwt)

Jimmy: (lachje) Zeg, Mitch... (fluit) Mitch!... Wat zeg je me nou! Hij slaapt al. Hé, Mitch! Mitch!

Mitch: Hè? Nou, laat me toch...

Jimmy: (lachje) Hij slaapt alweer. Zeg, het lijkt wel of je in zo'n bed móet slapen, of je nou wilt of niet.

Dr. Matthews: Nou, da's best mogelijk. Nou, daar behoeven we ons niet ongerust over te maken.

Jeff: Nee, nee. Nou nou, ik ga ook slapen, en rustig, daar ben ik zeker van. Eerste rustige nacht sinds we hier geland zijn. Zo... Ik zou jullie de raad willen geven (geeuwt) mijn voorbeeld te volgen.

Jimmy: Zeg, eh... moet er dan niemand de wacht houden?

Dr. Matthews: Nou, da's vast niet nodig, Jimmy. Ik ben ook overtuigd dat ik even veilig hier lig als thuis in bed. Mij dunkt dat eh... (slaapt)

Jimmy: Mm? Wat dunkt je, dokter? (fluit) Hé, doc, 'k vroeg je wat! Ach, waarom zal ik nou alleen wakker blijven... Kom kom... (geeuwt) 't Is hier... lekker... warm... Ik eh... (slaapt)

Jimmy: Au... O!

Jeff: Wat is er, Jimmy? Kun je niet meer slapen?

Jimmy: Nee... O... Au... Dat bed is zo verdraaid hard.

Jeff: Ja, het mijne ook. Daarom ben ik al op.

Jimmy: O, wat gek! Toen ik ging slapen, was het zo heerlijk zacht en warm, en nou is het zo hard als een plank!

Mitch: Ja, het...

Dr. Matthews: Het mijne ook, hoor!

Mitch: Ja, mijn bed ook.

Jimmy: Ik sta op. Zo... Da's niet om uit te houden, zeg. Hè hè. Die mandril schijnt ons een poets te willen bakken, geloof ik.

stem: Goede morgen!

Jimmy: (schrikt) Goeie morgen.

Mitch: Ik schrik ervan.

stem: Heeft u goed geslapen?

Jimmy: Hè? Ja... dat is te zeggen... in 't begin wel, ja.

stem: U heeft anders urenlang vast geslapen. Onze bedden worden pas hard wanneer de slaper voldoende nachtrust heeft gehad.

Jimmy: O, dat is het dus!

stem: U heeft inderdaad de nodige tijd in bed doorgebracht en nu zorgt het bed ervoor dat u opstaat.

Jimmy: Ja, ja ja, natuurlijk. 't Is een soort slaappil en wekker tegelijk. (ze lachen)

Jeff: Nou, da's handig.

Jimmy: Het ligt er maar aan hoe je de zaak bekijkt. Ik mag me 's morgens altijd graag nog 'ns even omdraaien voor ik opsta, hoor.

Dr. Matthews: En wat gaan we nou doen?

stem: Nadat u ontbeten heeft, zal ik u de weg wijzen naar een andere bol, een veel grotere, waar u het een en ander te zien zult krijgen. Wij zouden u gaarne enkele dingen laten zien die betrekking hebben op onszelf en op deze planeet.

Dr. Matthews: Nou, hier zal 't wel zijn, Jeff. Ja, we hebben zijn aanwijzingen precies opgevolgd.

Jeff: Ja.

Dr. Matthews: Zeg, dat hier, dat is zeker het grootste bouwwerk dat we tot dusver gezien hebben.

Jeff: Ja. O! Ja... daar gaat de deur al open. Zo... Kom, laten we naar binnen gaan.

Jimmy: Ja... da's niet mis hier.

Jeff: Nee!

Mitch: Zeg, dit lijkt me hun krachtcentrale. Kijk 'ns, een reusachtige controlekamer.

Dr. Matthews: Ja, en vol met televisiebollen. En eh... een... ja, wat... wat zijn dat voor dingen?

Jeff: Ja, wie zal dat zeggen? Maar niks aanraken, mannen! Laten we gewoon rechtdoor lopen, zoals ie gezegd heeft.

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: O, de deur gaat weer dicht.

Jimmy: Ik geloof dat ze een manie hebben om zich overal op te sluiten.

Jeff: Zeg, d'r is geen mens te zien. Nou ja, ik bedoel, geen levend wezen.

Dr. Matthews: Nou misschien houden ze zich voor ons verborgen. Dat kan toch?

Jimmy: Ik begin 't een beetje pijnlijk te vinden, zeg. Nou ja, het is... het is mijn schuld, hè.

stem: Hallo, Luna! (Jimmy schrikt) Ziet u die grote televisiebol voor u? Ga daarheen en wacht af.

Jeff: Ja. (ze gaan er naartoe) Zo, we zijn er, we staan ervoor.

Jimmy: Kijk 'ns, Jeff.

Jeff: O! Ja, er komt een beeld op.

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: En van een stad, gezien van bovenaf, ongeveer zoals wij het zagen voor de landing, hè? Zeg, het is weer volop dag.

stem: Ja, de nacht is reeds lang voorbij.

Jeff: Is dat nou een echt beeld van wat er buiten te zien is, of een film of iets dergelijks?

stem: Mm, film?

Jeff: Ja.

stem: Wat is dat, film?

Jimmy: Hé, film kennen ze dus niet!

Jeff: Nee, ik bedoelde: is dit een zuiver televisiebeeld?

stem: Ja! Eén van onze vaartuigen hangt boven de stad en zendt dit beeld uit.

Mitch: Waarom vertoont u ons dat eigenlijk? We kennen het toch al?

stem: Het is niet de stad die wij u willen laten zien, maar haar omgeving. Let goed op, ons vaartuig vliegt nu er over heen. Kijk u vooral naar de akkers.

Dr. Matthews: O! Heeft u die aangelegd?

stem: Ja, wij.

Dr. Matthews: Ja, maar hoe komt het toch dat wij er nooit iemand op hebben zien werken?

stem: Ze behoeven niet bewerkt te worden.

Jeff: Hè?

stem: Wij zaaien ze in, dan groeit en rijpt het graan vanzelf en als het rijp is, oogsten wij het. Als het er dan tenminste nog is.

Jimmy: Hoezo?

Jeff: Nog is... Hoe bedoelt u dat?

stem: Kijkt u maar naar de televisie en u zult het zien en begrijpen.

Mitch: Ja! Verduiveld! Zie je dat? Die rook?

Jeff: Ja, dat is het graan! Het brandt.

Jimmy: Hé, wat is dat nou voor dwaasheid? Graan zaaien en het daarna verbranden?

stem: Dacht gij dat wij dat deden? Dat doen nu de wezens die in de bossen wonen. Zij zijn het die ons dwingen deze planeet te verlaten.

Jeff: Maar hoe? Door uw graan te verbranden? (lachje) Maar dat kunt u toch immers verhinderen?

stem: Zo? Hoe dan?

Jimmy: Hoe dan? Door ook hun gewassen te verbranden.

Dr. Matthews: Ja.

Jimmy: Ja, natuurlijk! Als zij zien dat zij niet de enige zijn die dat kunnen, dan houden ze d'r wel gauw mee op.

Jeff: Ja! (lacht)

stem: Zij telen geen graan of andere gewassen. Er valt voor ons niets te verbranden, zelfs al zouden wij dat willen.

Dr. Matthews: Ja, maar wat zijn dat dan voor wezens, dat bosvolk? Waarom verbranden zij al uw graan?

stem: Zij doen niets liever dan vernielen. Zij vernielen al wat zij niet begrijpen. Ze vernietigen de dieren, doden ze, niet alleen voor voedsel, maar ook zomaar, uit lust om te doden. Zij doden zelfs elkander.

Jeff: Doodt u niets voor voedsel?

stem: Waarom? Er is voedsel in overvloed, ook zonder daarvoor andere wezens te doden. Er bestaat geen enkele noodzaak om te doden teneinde te kunnen leven.

Jimmy: Ho ho ho ho, ik geloof dat u zich daarin vergist.

Jeff: Ja, het leven is nou toch eenmaal zo dat het ene dier het andere doodt om in leven te blijven...

Dr. Matthews: Nou ja...

Jeff: ...en dat het op zijn beurt weer door een ander gedood wordt.

stem: Dat hebben wij ontdekt toen wij op deze planeet kwamen. Dat was iets heel nieuws, iets heel vreemds voor ons. Het leven op aarde lijkt ons een grote strijd van het ene levende wezen tegen het andere. Op onze planeet was er geen enkel wezen dat een ander doodde. Toch konden wij er best leven.

Jimmy: Waren daar dan geen wilde dieren?

stem: Nee, die waren er niet.

Jimmy: Lieve hemel, dan zult u wel opgekeken hebben toen u hier geland was, niet?

Jeff: En... en doet dat bosvolk dat al lang, uw graan verbranden?

stem: Al honderden jaren. Toen wij pas hier kwamen, waren er nog maar enkele. Die woonden verspreid in kleine familiegroepjes, maar hun aantal is snel toegenomen. Zij schijnen over een zekere mate van verstand te beschikken. Zij leven thans in grotere gemeenschappen en verstaan

de kunst vuur te maken... En nu ziet het er naar uit alsof zij alleen maar leven om ons en al het onze te vernietigen. En tussenbeide vernietigen zij elkander ook.

Jimmy: Nou, 't lijkt me wel een gezellige bende, hè?

Dr. Matthews: Maar als zij u trachten te vernietigen, waarom vernietigt u hen dan niet? Waarom roeit u hen niet uit? Dat lijkt mij de enige manier ooit in vrede te kunnen leven.

stem: Gij bedoelt dat wij hen zouden moeten doden? Wel, wij kunnen allerlei dingen doen, maar een levend wezen schade toebrengen, dat kunnen wij niet.

Jeff: Dus eerder dan u tegen hen te verzetten, bent u bereid deze stad en al uw bezittingen in de steek te laten?

stem: Wij hebben geen andere keus. De wijze van leven op aarde is niet de onze. Sedert het aardse leven zich is met ons is gaan bemoeien, hebben wij niets anders kunnen doen dan uit te zien naar een nieuw oord waar wij rustig kunnen leven.

Jeff: Maar... maar... maar wilt u dan alles wat u hier tot stand hebt gebracht voorgoed verlaten en nooit meer terugkomen?

stem: Nee, toch niet! Eens zal de tijd komen dat wij kunnen terugkeren. Dat onbegrijpelijke verlangen van deze aardewezens om alles te vernietigen, dat zal uiteindelijk daartoe leiden dat zij zichzelf zullen vernietigen. Dan is voor ons de tijd gekomen om terug te keren en onze stad weer op te bouwen. Zolang zullen wij ons terugtrekken op een andere planeet in dit zonnestelsel, een die weliswaar niet zo goed bewoonbaar is, doch waar wij kunnen blijven tot onze terugkeer.

Jeff: Welke planeet is dat?

stem: Ze bevindt zich tussen de aarde en de zon, en wel het dichtst bij de aarde.

Mitch: Nou ja, dat moet Venus zijn.

Jeff: Ja, Venus, ja, natuurlijk.

Mitch: Is het een planeet die iets kleiner is dan de Aarde en omgeven door een zeer dichte atmosfeer?

stem: Ja, dat is ze. Gij noemt ze dus... Venus? Welnu, dat zal onze nieuwe woonplaats worden.

Dr. Matthews: Ja, maar daar kunt u toch niet leven? Als u de aardse atmosfeer al ondraaglijk vindt, hoe moet het dan met de... de... de hitte op Venus?

stem: De dichte atmosfeer biedt een zekere bescherming zodra wij er doorheen zijn. En overigens zijn wij reeds bezig er een ondergrondse stad te bouwen, zoals hier. Trouwens, onze verkenningsvaartuigen blijven het heelal afzoeken naar een andere planeet die ons beter schikt.

Vinden wij die, dan gaan wij daarheen. Anders blijven wij op Venus, totdat het bosvolk hier verdwenen is.

Dr. Matthews: Maar... maar wanneer het nu 'ns niet verdwijnt, maar ermee ophoudt alles te vernietigen?

stem: Ah, erg waarschijnlijk is dat niet, maar als het zou gebeuren, dan zouden wij samen met hen op Aarde in vrede kunnen leven. Wij kunnen wachten. Wij hebben de tijd. Onze vaartuigen zullen de aarde blijven gadeslaan en als de tijd rijp ervoor is, keren wij terug.

Jeff: Eh... maar... maar... maar komen die wezens, dat... dat bosvolk, wel 'ns uit hun bos?

stem: Ja! Anders zouden zij onze akkers immers niet in brand steken.

Jeff: Ja, natuurlijk, ja.

stem: Zij begonnen ook al nieuwsgierig naar u te worden. 's Nachts slopen zij meermalen naar uw vaartuig. Overdag sloegen zij u vanaf de rand van het bos gade terwijl gij aan het vissen waart.

Jeff: Hé, daar heb ik niets van gemerkt.

stem: Indien één uwer ooit alleen verdwaald zou zijn, zouden ze hem zeker gedood hebben. (verbazing) Dat was het gevaar waarvoor wij u gewaarschuwd hebben en de reden waarom wij u hierheen hebben gebracht.

Jeff: Maar hoe... hoe zien ze d'r eigenlijk uit?

stem: Ongeveer zoals gij. Zij lopen op twee benen, zijn met haar bedekt en hebben een enigszins gebogen houding.

Jimmy: O! Wacht even! Dat zijn het apen, gorilla's of zoiets.

Dr. Matthews: Eh... wonen ze in huizen?

stem: Nee! Zoals de meeste wezens op deze aarde verblijven zij in de buitenlucht en slapen in holen of andere schuilplaatsen.

Jeff: En kunnen ze spreken? Hebben ze een taal?

stem: Ze onderhouden zich met elkaar door middel van een soort gebrom, dat wij echter niet verstaan. Als zij al verstand bezitten, is dat slechts zeer matig ontwikkeld. Wij hebben tenminste, ondanks herhaalde pogingen, geen enkel contact met hen kunnen krijgen.

Dr. Matthews: Nou, 'k zou toch wel 'ns willen zien wat voor soort wezens dat zijn.

Jeff: Na alles wat ik gehoord heb, lijkt het me nu wenselijk... en ik begrijp dat onze vriend ons voor hen heeft gewaarschuwd als voor een gevaar!

stem: Inderdaad, zij vormen een groot gevaar.

Jimmy: Ja, maar als wij hier blijven, dan... dan... dan zullen ze ons toch zeker niks kunnen doen?

stem: Neen, want zij komen bijna nooit uit het bos. Maar gij kunt hier niet blijven. De laatsten van ons staan op het punt deze aarde te verlaten en wij zouden u niet meer kunnen beschermen. Daarenboven, gij zoudt op den duur verdrinken.

Jeff: Hè? Verdrinken? Hoezo?

stem: Omdat de grote ijskap steeds verder wegsmelt, langzaam maar zeker. Reeds zijn twee van onze steden die lager waren gelegen dan deze, verdrongen. Op de plaats waar zij lagen, bevinden zich thans grote meren. Ook deze streek ligt zeer laag en het zal niet lang meer duren voordat het grote water in het westen doorbreekt en deze hele landstreek overstroomt.

Jeff: Het grote water in het westen?

Jimmy: Snap je dat dan niet?

Mitch: Ja, Jeff, de Atlantische oceaan!

Jeff: De Atlantische oceaan! Ja, natuurlijk.

Mitch: Herinner je je dan niet dat ik je zei dat we ergens midden in de Middellandse Zee moesten bevinden?

Jeff: Je hebt gelijk.

Jimmy: Maar eh... wat ik zeggen wou: waarom hebt u dat eigenlijk geen steden gebouwd in hoger gelegen streken?

stem: Die zijn alle bebost en in de bossen wonen immers de wezens die ons zo vijandig gezind zijn.

Jeff: Ja, maar... maar u zei toch dat u ons kon helpen, dat u ons tegen dit alles zoudt kunnen beschermen? Maar... ja... hoe moet dat dan?

stem: Doordat u met ons meegaat naar Venus. Daar zult u veilig zijn.

Mitch: Ja, dat denkt u maar... Wij kunnen op Venus niet leven. Ons lichaam heeft niet de noodzakelijke bescherming daartoe zoals het uwe.

Jeff: Nee.

stem: Blijft gij dan liever hier?

Jeff: Nee.

Dr. Matthews: Nee, dat ook niet.

stem: Maar wat wilt ge dan wel?

Jeff: Ja, terugkeren naar onze Aarde.

Dr. Matthews: Ja, allicht.

Jeff: Ik bedoel, de Aarde zoals ze in onze tijd was of... of zal zijn in onze twintigste eeuw. Daar voelen we ons thuis.

stem: En hoe denkt ge dat te doen?

Jimmy: Hè... Wat... Wij? Dat moet u doen! U hebt ons hier gebracht, u hebt ons ook weer terug te brengen. (lachje)

stem: Tja... Wij hebben u hierheen gebracht, maar... dat was een ongelukkig toeval en ik kan u geen enkele zekerheid geven dat wij u weer naar uw eigen tijd kunnen terugbrengen.

Jimmy: Hè? Hoor je dat, Jeff?

stem: Wij zouden kunnen proberen u eerst terug te brengen naar de Maan en dan van daar weer naar de aarde, maar dat brengt een zeer groot risico met zich. Wij zijn er in het geheel niet zeker van dat wij u naar uw eigen tijd kunnen terugbrengen. Dat zou wel eens enkele duizenden jaren kunnen schelen, hetzij in de toekomst, hetzij in het verleden.

Jimmy: Lieve hemel, nee, alsjeblieft, dat zeker niet meer.

Jeff: Nee nee, maar ja, toch zullen we 't erop moeten wagen. Maar we kunnen niet meteen vertrekken. We hebben zuurstof nodig en een hele voorraad. En levensmiddelen en water. Ja en... en we zijn niet in staat de raket rechtop te zetten. Dat... dat gaat ver boven onze kracht.

Mitch: Ja, dus... dan zullen we moeten starten als een vliegtuig... Op ons onderstel.

Jeff: Ja maar, zeg, daarvoor hebben we toch een... een lanceerstellage nodig, of op z'n minste een hele lange startbaan, ja? Ja... Nou, ik zie geen kans om dat binnen afzienbare tijd in orde te krijgen.

Dr. Matthews: Nee, ik ook niet.

stem: Ik begrijp uw moeilijkheden. Laat ik beginnen met u naar uw verblijfplaats terug te brengen. Intussen zal ik ook nagaan in hoeverre wij u kunnen helpen bij het startklaar maken daarvan.

Jeff: Zeg, kijk 'ns naar onze raket!

Dr. Matthews: O!

Jeff: Droom ik nou?

Mitch: Nee maar! Die staat waarachtig overeind.

Jimmy: Ongelooflijk!

Jeff: Zeg en... en de... de schokbrekers staan uit.

Mitch: Ja!

Jeff: Precies alsof ze is geland op haar staart.

Jimmy: Ja, hoe kan dat nou? Ze lag nog wel zo vast dat we dachten dat er geen verwrikken aan was.

Jeff: Vlug naar binnen, jongens. Vlug naar binnen!

Jeff: Fantastisch! Zeg, het lijkt wel of ze klaar is voor de start!

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Maar... maar we zullen alles toch eerst moeten controleren. Vooruit mannen, aan het werk.

Jimmy: Ja.

Jeff: Mitch, ga... ga jij...

Jimmy: Ja, radio, ja...

Jeff: Klaar voor de start, mannen?

Mitch: Ja.

Jeff: Ik hoop nou maar dat die vliegende schotels boven op ons wachten, hè, om eh... om ons door de tijdsafstand heen te helpen. Eh... Jimmy!

Jimmy: Ja?

Jeff: Draai de achterste periscoop 'ns uit, dan nemen we laatste kijkje, hè.

Jimmy: Okay, Jeff... Hé!

Jeff: Wat?

Jimmy: Kijk daar 'ns!

Jeff: Wat... wat... wat is er?

Jimmy: Rook. Rook, hier vlakbij. Dat was er toch net nog niet toen... toen we naar binnen gingen.

Jeff: Nee. Nee! Zeg, het zijn de graanvelden om ons heen.

Jimmy: Dan... dan moeten die apen dus wel heel dichtbij zijn.

Jeff: Draai... draai 'ns rond, Jimmy.

Jimmy: Ja.

Jeff: 'ns Kijken of er iets van hen te zien is.

Jimmy: Ja.

Jeff: Waar?

Jimmy: Daar! De... de apen!

Dr. Matthews: Apen? Maar dat zijn geen apen!

Jeff: Wat?

Dr. Matthews: Dat zijn... dat zijn mensen.

Jimmy: Wat?

Dr. Matthews: Jazeker. Mensen, primitieve voorhistorische mensen. Onze voorouders!

Jeff: Nee!!

***

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (04/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliefhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.